

«Το δωμάτιο της Βερόνικα»

Μετάφραση: Ειρένα Ιωαννίδου-Αδαμίδου.

Σκηνοθεσία-φωτισμός: Ανδρέας Χριστοδουλίδης

Σκηνικά-κοστούμια: Λάκης Γενεθλής

Μακιγιάζ: Μαίρη Λύρα

Παίζουν: Ιωάννα Σιαφκάλη, Λέα Μαλένη, Μαρίνος Ξενοφώντος, Τάκης Καιμακλιώτης.

Όταν το Ένα ανέβασε το «Δράκουλα» η παράσταση μύριζε λογοτεχνία, μ' εκείνη την ευχάριστη μυρωδιά παλιάς αγγλικής περιπετειώδους λογοτεχνίας. Ann Radcliffe, Gothic novels, Conan-Doyle, όλα αυτά έτσι μύριζαν, το θυμάμαι...

Εκεί στο «Δράκουλα» ο σκηνοθέτης Ανδρέας Χριστοδουλίδης συνειδητοποίησε πως ο «κινηματογραφικός τρόμος» (πρωτόγονος επειδή μαζικός ή, αν προτιμάτε, μαζικός επειδή πρωτόγονος) δεν μπορεί να είναι στόχος μιας θεατρικής παράστασης. Έτσι έκανε μια στυλιστική στροφή διακοσμώντας την παράστασή του με χιούμορ, με τύπους παραδοσιακούς για το λογοτεχνικό είδος πάνω στο οποίο βασιζόταν το έργο και κατάφερε να αποστασιοποιηθεί από την υπόθεση χωρίς να φτάσει στα όρια της παρωδίας και να μας προτείνει ένα σωστό στυλιζαρισμένο θέαμα.

Αναρωτιέμαι, γιατί ο ίδιος σκηνοθέτης πίστεψε πως το «Δωμάτιο της Βερόνικας» μπορεί ν' ανεβαστεί χωρίς την παρόμοια αποστασιοποίηση από το ύψος του πρωτότυπου. Αυτή τη φορά η παράσταση του Ένα μυρίζει κινηματογράφο. Παρ' όλο που στο πρόγραμμα δεν αναφέρεται ότι αυτό το έργο του Ira Levin έχει μεταφερθεί στην οθόνη (όπως το... Rosemary's baby του ιδίου) το ύψος του είναι πολύ κινηματογραφικό και οι αξίες του (όποιες και να είναι αυτές) πολύ κινηματογραφικές και αυτές. Στο έργο συνυπάρχουν δυο πραγματικότητες, δυο χρονολογίες, δυο ταυτότητες για κάθε ήρωα. Δυο συστήματα σχέσεων μεταξύ τους — αυτό πριν ν' αποκλυφθεί η τρίτη κρυμμένη πραγματικότητα. Ο στόχος είναι να γίνουν και οι δυο πραγματικότητες τόσο πιστευτές, ρεαλιστικές και ολοκληρωμένες που οι θεατές μαζί με τη Σούζαν-Βερόνικα να μην μπορούν πια να ξεχωρίσουν την αληθινή. Αυτός ο στόχος μπορεί να πετύχει μόνο μέσα σε μια κινηματογραφική ταινία. Σε θεατρική παράσταση η κύρια δύναμη της μεταμόρφωσης της μιας πραγματικότητας σε άλλη, της μιας προσωπικότητας σε άλλη (για κάθε πρόσωπο) είναι η υποκριτική.

Όση σκηνογραφική προσπάθεια και να κατέβαλε ο Λάκης Γενεθλής πέτυχε πολύ περισσότερα στο να εντάξει τους θεατές σε μια γενική ατμόσφαιρα θρίλερ παρά στο να μεταφέρει τη δράση από τη μια πραγματικότητα στην άλλη.

Λοιπόν, η υποκριτική πλευρά της παράστασης είναι επιφορτισμένη μ' όλη την ευθύνη για να πετύχει η συνταγή του κάθε ψυχολογικού θρίλερ — ν' αποδοθεί το ερμητικά κλειστό αδιέξοδο και η λύση να προκύψει απ' εκεί που πραγματικά δεν την περίμενε κανείς. Αυτή είναι η αιτία που οι ηθοποιοί αναγκάζονται να παίξουν με τόση έμφαση, τόσο ανάγλυφα για ν' αποδώσουν όλες τις πτυχές της υπόθεσης.

Η Λέα Μαλένη παίζει την ανυποψίαστη Σούζαν φρέσκα, νέα, παιχνιδιάρη, ξέγνοιαστη. Τα χαρακτηριστικά αυτά συμπίπτουν με τη φυσική εικόνα και την ηλικία της ηθοποιού, υπό άλλες συνθήκες θάπρεπε απλώς να είναι άνετη και φυσική. Εδώ όμως, παίζει τα νιάτα, τη ξέγνοιασιά, τη τσαχπινιά, και παίζει επίπονα.

Η Ιωάννα Σιαφκάλη παίρνει σίγουρα πολύ καλό βαθμό και για το ρόλο της γριάς κυρίας με σατανικές λάμπεις στα μάτια και για το ρόλο της καθώς πρέπει πληγωμένης κυρίας του 1956. Αλλά και οι δυο όψεις της διαλυμένης προσωπικότητας της Βερόνικα μοιάζουν με αυτοτελή κομμάτια στις εξετάσεις υποκριτικής. Είναι υπερβολικά «παιγμένα».

Και εξάλλου αυτά τα πάθη, τα βάσανα ψυχής, όλος ο υποκριτικός κόπος της Ι. Σιαφκάλη και της Λ. Μαλένη σ' ένα έργο όπως το «Δωμάτιο της Βερόνικα» μου φάνηκε... σπατάλη. Η Ιωάννα Σιαφκάλη έχει παίξει τελευταία στο «Λεωφορείο ο πόθος», στον «Ορφέα στον Άδη», στο «Ο θάνατος και η κόρη», στα έργα που άξιζαν κάθε υποκριτικό κόπο.

Αν ο Αντρέας Χριστοδουλίδης έπαιξε στη σκηνοθετική του κονσόλα με τις εντάσεις του κάθε ρόλο, όπως έπαιξε με φωτισμούς αν δε έπαιρνε τόσο στα σοβαρά ένα έργο που με το σαδισμό, την αιμομιξία, τη σχιζοφρένεια, τη νεκροφιλία που έχει μέσα από μόνο του τραβάει προς την παρωδία, αν έπαιρνε σαν βάση για στυλιζαρισμό ας πούμε ύψος παιχνιδιού, ενός ψυχολογικού πάζλ, η παράσταση θα έχανε το περιττό βάρος και θ' αποκτούσε περισσότερη κομψότητα.